

IŠ ATEITININKŲ GYVENIMO

Redaktorė Vida Kuprytė • El. paštas: draugasateitis@gmail.com

Kun. Alfonsas Lipniūnas. Ši nuotrauka puošia naujai išleistos knygos „Lauko lelijos“ viršelį. Kun. Povilo Šidlausko nuotr.

KUN. DR. GEDIMINAS JANKŪNAS

1939 metais kun. Lipniūnas sugrįžęs iš Prancūzijos į Lietuvą su sociologijos ir politinių mokslų licenciatu diplomu, parašo ne sociologijos ar politologijos traktatą, bet... „Lauko lelijas“. Kodėl?

Atsakymą galime rasti pačioje knygelėje ir jos pirmuose žodžiuose: „Niekas neturime žemėje pastovios vietos. Esame keleviai. Visi turime keliauti Dangaus keliu. <...> Tam reikia gyventi pamaldų gyvenimą, gyventi su Dievu. Bet kaip mažai apie tai teišmanome, kaip mažai kas mums apie tai tepasako“.

Parašiau, ką jaučiau

Tad autorius rašo šią knygą kaip atsaką į dvasinio vadovo poreikį tiems, kurie nori būti uolūs savo dvasiniame gyvenime, bet pirmiausia pačiam sau. Įžangoje pasireiškia ir autoriaus kuklumas: „Kas moka rašyti, teparašo geriau ir greičiau. Aš parašiau, ką jaučiau, kad kitos širdys ilgisi, ką savoji širdis man liepė. Dievo malonė tegaišina mus!“ (psl. 2). Lelijos – tai sielos, kurias Kristus šaukia į dvasinį prisikėlimą. Bet lelijų, kaip ir žmonių, yra visokių – vieni auga laukinėmis, kiti naminėmis – darželio sąlygomis. Autoriui labiausiai rūpi dėl įvairių gyvenimo aplinkybių vienišos likusios lauko lelijos – sielos, kurioms reikia padrasinimo ir paguodos.

Kun. Lipniūno sakini: „Kuo kas šventesnis, tuo labiau Dievo mylimas, tuo galingiau kuria gražią ateitį“ (psl. 6) reiktų suprasti ne kaip nuo mūsų šventumo priklausiančią Dievo meilę, bet kaip per mūsų atsivėrimą Dievui pasireiškiantį Jo šventumą ir meilę, įgalinančią mus daryti didelius Dievo darbus. „Neklausykim to, ką kas sako, ir nežiūrėkim, ką kas daro. Mūsų žvilgsnis privalo būti atkreiptas į Dievą“ (psl. 7–8). Tai kvietimas derintis ne prie visuomenės kintančių normų, bet prie dvasinio gyvenimo rodiklio – Kristaus ir jo „šventųjų – drąsuolių“ (psl. 8).

Visoje knygelėje apstu nuorodų į šventųjų pavyzdį ir mintis. Kun. Lipniūnas naudoja neseniai šventąja paskelbtos šv. Teresėlės iš Lisje, Jono Bosko, karaliaus Liudviko, Alfonso Li guori, Konrado, Jono Marijos Vianėjaus, Gemos Galgani, Karolio Boromejaus ir kitų šventųjų pavyzdžiu bei dvasinėmis mintimis.

Tai beždžioniškumas!

Nuolat minėdamas šventuosius ir jų pavyzdį, vis dėlto kalbėdamas apie žmonių įvairumą perspėja: „Nenorėk būtinai smulkmeniškai padaryti tai, ką pats šventasis ar šventieji darė. Tai būtų ne šventumas, o beždžioniškumas. Ir nereikalauk visad iš kitų, kad kurį nors gerą darbą kiti darytų būtinai taip, kaip tu darai. <...> leiskime kiekvienai sielai eiti į dangų bent kiek savu būdu <...> Taip Dievas yra sutvarkęs! <...> Prigimtį ne palaužti, o vystyti ir tobulinti reikia“ (psl. 42).

Savo kunigystėje vadovaujasi šv. Jono Bosko pavyzdžiu – tapus kunigu nesuponėti, bet ir toliau rūpintis vargšais. „Mes esame skirti ne žmonėms pataikauti, o Jėzui ir vargstantiems tarnauti“ (psl. 8). Ir po apytikriai 70 metų dabartinio popiežiaus Pranciškaus pakartota apaštalo Jokūbo laiško mintis: „Neįmanoma tikra Dievo meilė be aiškiai matomos artimo meilės“ (psl. 40).

Kalbėdamas apie malda, kaip pirmą ir svarbiausią sąlygą Dievo malonei mumyse augti, pasinaudoja mintimi apie į pragarą patekusių balsą: „Mes patekome į pragarą už tai, kad nesimeldėm. Mes neprašėme iš Dievo malonių ir negavom. Dievas davė mums laisvę. Jis nebruko ir negrūdo mums savo malonių, kurių mes nenorėjom. Mes patys save į pragarą įgrūdom“ (psl. 10). Kalbėdamas apie išpažintį ir tyros sielos naudą, pabrėžia, kad sielos tyrumas ir nenuodėmingumas pirmiausia reiškia ne asmeninį laimėjimą, bet Dievo išganingo veikimo patvirtinimą: kad „Juo Dievą ir artimą mylėsime labiau, tuo geriau“ (psl. 12).

Ne vieną kartą kun. Lipniūnas pakartoja, kad „mūsų tikslas gelbėtis ir gelbėti“ (psl. 17) – tai dar vienas patvirtinimas, kad visus knygelės pamokymus pirmiausia taiko sau, o tik tada kitiems. Ragindamas dažnai priminti šv. Komuniją, pastebi, kad Pik-tasis ragina pasiduoti nevertumui ją priimti. Į tai atsako: „Mes ne apie puikybę, ne apie savo vertumą kalbėkim,

Lauko lelijos

dvasinis kun. Alf. Lipniūno testamentas

Rugsėjo 4 d. Panevėžio kolegijoje įvyko tarptautinė mokslinė konferencija „Švietėjas, nešęs žmonėms viltį“, skirta Dievo tarnui kun. Alfonsui Lipniūnui atminti ir pagerbti. Kun. dr. Gediminas Jankūnas kalbėjo apie naujai išleistą Dievo tarno knygelę „Lauko lelijos“ (Magnificat leidiniai, 2020 m.). Pereito šeštadienio „Iš ateitininkų gyvenimo“ skyriuje spausdinome paskaitos pirmą dalį. Čia pateikiame antrą.

o galvokim apie savo skurdą, apie reikalą iš jo vaduotis, apie meilų Jėzaus kvietimą, ir nusižeminę suklypkime prie Dieviškojo Stalo“ (psl. 18–19). O taip pat kalbėdamas apie nuošalumo ir mažesnio tuščio kalbėjimo naudą, pastebi: „Nesakykime Dievui atsikalbinėjimo pasakų, nevertumo pasakų. Jų jau gana prisakyta. Dievas šaukia mus! Tad eikim tuo keliu, gelbėkim savo sielą, gelbėkim kitus!“ (psl. 22).

Kančios galybė

Autorius trumpai pristato kasdienio susikaupimo, mąstymo, dvasinio skaitymo naudą. Tačiau visos tos dvasinio gyvenimo priemonės nepalyginamos su kančia, kuria Dievas apdovanoja savo šventuosius ir padeda jiems išverti: „Kančios galybė didesnė už darbo. Kryžiumi esame atpirkti. Bet kryžiaus paslaptį suprasim ir jos-

kaus mintimis, kad šiandienis krikščionis turi būti su giedru, o ne „laidotuvių veidu.“

Pastangose mylėti vienas kitą susiduriame ir su priešišku, ypač liūdna, kai taip nutinka tarp savų. Kun. Lipniūnas ne kartą dienoraščiuose yra pažymėjęs, kad susiduria su kai kurių kunigų priešišku. Į tai jis visuomet stengėsi atsakyti taip: „Jėzus kančios metu pamiršo visus įžeidimus, kad tik mums padėtų. <...> Laikas ir mums pamiršti visus įžeidimus ir nesusipratimus, kurių iš netyčių gali pasitaikyti ir savųjų tarpe. Laikas kantriai pakęsti vieniems kitus, kad tik Jėzus ir artimo meilė viešpatautų visur!“ (psl. 39).

Galiausiai savo knygelę baigia dar viena reikšminga pastaba: „Negana vien daug žinoti. Reikia dar būtinai daryti viską, visomis jėgomis siekti ir aukotis dėl to, ko reikia, ką turime pa-

„Leiskime kiekvienai sielai eiti į dangų bent kiek savu būdu ... Taip Dievas yra sutvarkęs! ... Prigimtį ne palaužti, o vystyti ir tobulinti reikia“ – kun. Alf. Lipniūnas

jėga galėsime tinkamai pasinaudoti tik tada, kai visiškai paskęsim Dievuje“ (psl. 26). Tam pasitarnauja taip vadinamoji mažoji paslaptis – pasirinktos minties ar šūkio nuolatinis mąstymas ir pasikartojimas. Manau, paties kun. Lipniūno pagrindiniam gyvenimo motto tiktų jau anksčiau minėti žodžiai: „Gelbėkimės ir gelbėkime“.

Paminėdamas kasmėnesinių ir metinių rekolekcijų naudą, pažymi ir tai, kad „viską, rekolekcijos ir bet kada darykim ramiai ir ištvermingai. Ramiai. Ne smarkūs trūkčiojimai, o ramumas ir kantrybė yra laiminti jėga“ (psl. 30). „Bailus ir karštas arklys niekad tau tebūna pavyzdys. Jis sudaužo ir susidaužo“ (psl. 33). „Permainykim savo širdis – tada permainysim kitas. Nei teisti, nei peikti, o gelbėti reikia“ (psl. 31).

Su giedru, o ne „laidotuvių veidu“

Akivaizdu, kad dvasinį gyvenimą gyvenančio tikinčio žmogaus veide turi būti kuo mažiau liūdesio: „O gal reikia turėti labai liūdną veidą, jei gyvensim pamaldžiu gyvenimu? – Mesk tokį prasimanymą <...> Ne baidyklėmis turim būti, o mūsų ramumas, ryžtingumas ir linksmumas turi vilioti Dievą ir žmones“ (psl. 32–33). Čia ir vėl susišaukia su mūsų popiežiaus Pranciškaus

siekti. Mylėkim visa širdimi – meilė brangesnė už visus žinojimus“.

Štai ir atsakymas, kodėl po ketverių metų studijų užsienyje kun. Lipniūnas sugrįžta labiau dvasininkas, negu akademikas, labiau pamokslininkas, negu lektorius, labiau sielovadininkas, negu administratorius, labiau šventasis, negu įžymybė, galiausiai – labiau Viešpaties išpuoselėta ir prižiūrėta Lauko lelija, o ne patogia išsižėlęs ir ant nubalintos palangės pastatytas vazoninis augalas.

„Išžiūrėkite, kaip auga lelijos...“ – kviečia kankinys kunigas Alfonsas Lipniūnas, bet jis tik pakartoja mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžius, – jis tampa Jo balsu ir Jo kūnu skelbime, kančioje ir... prisikėlimo garbėje.

Dievo Tarne kankini kun. Alfonsai – užtarki mus!

Pabaiga

Kun. dr. Gediminas Jankūnas. Ateitininkas. Krekenavos bazilikos rektorius, Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų parapijos klebonas. 2011 m. Alba House leidykla New Yorke išleido jo knygą „The Dictatorship of Relativism: Pope Benedict XVI's Response“.

Knygą „Lauko lelijos“ galima užsisakyti internetu iš leidėjo www.magnificat.lt. Kaina su persiuntimu yra apie 10 dol.